

1

‘Dit boek is echt met liefde geschreven,’ zegt de vrouw die achter de tafel zit waar stapels boeken op liggen. Ze staat op de cover met een make-uploos gezicht en poseert in een geregisseerd onhandige houding, terwijl ze zogenaamd een poging doet om water uit een tuinslang te drinken. ‘Ik kan niet geloven dat ik het nu eindelijk in mijn handen heb! En de cover is ook niet slecht.’

Het publiek lacht gehoorzaam. Vanaf mijn plek op de laatste rij voel ik Noemie, die naast me zit, gruwelen.

‘Ik heb schaaltes yoghurt met cruesli op tafel gezet die met nog meer liefde waren gemaakt dan de moeite die zij in dat boek heeft gestoken,’ fluistert ze.

Ze zit er niet naast – ik heb het zelf ervaren. Toch geef ik mijn nichtje een por. ‘Toon eens wat respect.’

‘Dat doe ik ook. Ik heb heel veel respect voor yoghurt met cruesli.’

Ik houd mijn lach in en focus op het podium, waar Maddy DeMarco het publiek voor zich wint met een bedreven zelfverzekerdheid die grenst aan emotionele manipulatie. De boekwinkel staat vol met slechts een fractie van haar 1,6 miljoen Instagramvolgers: vooral vrouwen, vooral wit en voornamelijk gekleed in duurzaam linnen, dat ze gekocht hebben met haar kortingscode MADSAVINGS10. Eerst dacht ik dat het een of andere sekte was en om heel eerlijk te zijn heb ik nog steeds mijn twijfels. Haar oversentimentele positiviteit doet het niet meer zo voor mij. Als ik behoefte heb aan zelfliefde neemt dat eerder de vorm aan van iets wat ik in mijn hand kan houden en op batterijen werkt. Waar Maddy overigens zeer weinig (lees: nul) socialmediaposts aan heeft gewijd.

Ze heeft haar carrière gebouwd op een fundament van niets-zeggende affirmaties en voor de hand liggend advies. Dat blijkt ook uit de titel van haar boek: *Drink water: een gids naar zelfzorg, zelfontdekking en levenslust*.

‘Mensen vragen me vaak hoe ik van één post die viral ging een lifestylemerk heb kunnen maken,’ zegt Maddy, terwijl ze het ene in linnen geklede been over het andere slaat. Haar natuurlijk golvende haar glanst tot in perfectie door een heel dure olie die ik – ik schaam me om het toe te geven – heb uitgetprobeerd voordat ik mijn haar in een *pixie*-kapsel liet knippen vorig jaar. ‘En het antwoord is simpel: ik slaap niet.’ Nog wat gelach van het publiek. Een ingehouden kreun van Noemie. ‘Nee, even serieus, jongens. Ik was een van die mensen die gewoon nooit haar shit op orde had. Wacht, mag ik dat zeggen? Zijn er kinderen bij?’ Overdreven scant ze het publiek voordat ze verdergaat. ‘Ik was zo gestrest dat ik gewoon letterlijk water vergat te drinken! Pas toen ik zo uitgedroogd was dat ik in het ziekenhuis terecht kwam, realiseerde ik me dat ik niks meer voor mezelf deed. En dan bedoel ik de echte basics, zoals water drinken. En toen wist ik dat er iets moest veranderen.’

Ik schreef drie hoofdstukken van haar boek over haar opname in het ziekenhuis, gebogen over haar Instagram-pagina, om haar stem zo veel mogelijk te benaderen. Bijna iedere opmerking onder haar posts dweeptte over hoe herkenbaar het allemaal was – en dit is iemand die wanddecoratie verkoopt waar **LIVE LAUGH GIRLBOSS** op staat.

Tijdens het schrijven van dit boek deed ik mijn uiterste best om Maddy’s stijl zo herkenbaar mogelijk te houden: ook toen ze erop stond alleen met me te communiceren via haar team, toen datzelfde team me foto’s stuurde van notities die ze had gekrabbeld op recyclebare servetten en toen ze zei dat de teksten iets ‘aardser’ moesten. Ik wilde haar zo graag leuk vinden, ik wilde

geloven dat haar Instagram-tijdlijn mensen inspireerde om hun beste en meest klimaatneutrale leven te leven. Voordat dit boek in het leven werd geroepen mocht ik haar. Ze had iets ambitieus en authentieks waardoor ik een paar jaar geleden op ‘volgen’ klikte, nog ver voor de wanddecoratie en de overvloedige advertenties die nu haar tijdlijn vertroebelen.

Ghostwriting is geen glamoureuze baan en ook al staat mijn naam nergens vermeld in het boek, op een vreemde manier word ik nu wat giechelig van het idee dat ik Maddy eindelijk in het echt ga ontmoeten – want stiekem ben ik nog steeds onder de indruk. Het boek kwam een paar dagen geleden uit en ik mocht van mezelf pas een exemplaar kopen als ze met haar boektour in Seattle was, omdat ik vind dat haar handtekening op de titelpagina onze samenwerking echt bevestigt. Ik heb de doos met hardcovers die vorige week bij mij werd geleverd nog niet eens opengemaakt.

In mijn stoutste dromen heb ik me zelfs afgevraagd of Maddy misschien aan mij zal vragen of ik een handtekening in háár boek wil zetten. Een grapje tussen ons tweeën. En op de een of andere manier zou dat al het redactiewerk tot in de late uurtjes en de onherstelbare, door angst ingegeven schade aan mijn nagelriemen goedmaken.

Hoofdstuk 6: Onderhoud je innerlijke optimist. Misschien heeft het boek echt een impact gemaakt.

Maddy steekt haar hand op. ‘Steek je hand op als je ooit een lachende foto van jezelf hebt gepost terwijl je verre van gelukkig was en het bijna als een leugen voelde om die foto te plaatsen.’ Bijna alle handen gaan omhoog. ‘Er is niks om je over te schamen. Ik heb dat zo vaak gedaan. Maar het waren niet de foto’s van mijn lachende gezicht waardoor ik nu in staat ben met jullie te praten – het zijn de foto’s van mijn kraaienpootjes. Mijn frons. Zelfs mijn tranen.’ Ze pakt haar telefoon uit haar zak en scrolt door haar eigen feed. ‘De volgende keer dat je iets post, denk er dan

aan hoe authentiek je overkomt en klik niet zomaar op “plaatsen”. Maak een nieuwe foto. Schrijf een nieuwe tekst. Laat je innerlijke schoonheid aan het woord.’

‘Dan zal ze mijn artikel over dit event wel heel leuk vinden,’ zegt Noemie.

Een vrouw op de rij voor ons draait zich om en legt haar wijsvinger tegen haar lippen. Noemie stopt met praten en zet grote, onschuldige ogen op.

‘Door jou worden we er straks nog uit gezet,’ zeg ik. ‘En wat moet ik dan zeggen tegen mijn redacteur?’

‘Dan zeg je dat ik volgens mijn waarheid leef en vanuit mijn hart spreek. Is dat niet waar hoofdstuk twaalf over ging?’

Helaas wel.

Na nog anderhalf uur van Maddy’s dramatische verkondigingen over onze on- en offline levens, gespekt met minstens vier verwijzingen naar de merken van haar sponsors, krijgt ze een signaal van haar assistent en klapt ze één keer in haar handen. ‘Ik ben bang dat we niet meer tijd hebben! Ik kan niet wachten om deze beauty’s te signeren, maar voordat ik dat doe... wil ik dat jullie iets voor mij doen.’ Een brede en geniepige grijns verschijnt op haar gezicht. ‘Onder jullie stoel vinden jullie je eigen flesje water.’

Er klinkt een stortvloed van hebbelijke geluiden van degenen die de waterflesjes nog niet hadden gezien en het nu pas ontdekken.

‘En nu wil ik dat je die rakker openmaakt’ – Maddy draait de dop van haar eigen waterfles en heft het flesje om te proosten met het publiek. Ik tik mijn gerecyclede plastic fles tegen die van Noemie met overdreven hoog opgetrokken wenkbrauwen – ‘en neem een grote, verrukkelijke slok.’

‘Irriteert het jou niet,’ vraagt Noemie, terwijl we in de rij staan om onze boeken te laten signeren en ze met haar hand over de glossy

cover gaat, ‘dat jouw naam er niet bij staat?’

Dat deed het wel. In het begin. Maar nu is er een soort gevoel van loslaten, dat ik vaker heb bij de uitgave van een boek. Als ghostwriter voor bekendheden word ik niet gevraagd om iemands coauteur te zijn – het is de bedoeling dat ik schrijf vanuit hun standpunt. Dat ik me vereenzelvig met hen. Mijn eerste auteur, een deelneemster aan *The Bachelor* die berucht werd door het dumpen van een deelnemer op nationale televisie nadat hij haar ten huwelijk had gevraagd, was een groot plezier om mee te werken en ze mailt me nog steeds af en toe om te vragen hoe het gaat. Maar ik leerde al snel dat het niet altijd zo gaat. Want toen kwam Maddy. Bovendien had ik net een ander boek geschreven – voor een personal trainer die bekend was van TikTok en een eigen lijn proteïneshakes had – dat werkelijk niets meer met literatuur te maken had.

Misschien voel ik een soort bevrediging bij het vasthouden van de honderden pagina’s die ik in een recordtempo heb geschreven. Een concrete afsluiting van al die late nachten en afgezegde plannen. Ik kan mezelf compleet losmaken van dit boek, al weet ik niet of dat juist goed of slecht is voor mijn mentale gesteldheid. Misschien wel allebei.

‘Het is niet mijn boek,’ zeg ik nuchter terwijl ik een slok neem van mijn Maddy DeMarco-waterfles. Het is heel lekker water en ik wil niet weten waarom dat zo is.

De rij kruipt langzaam vooruit en mensen vragen of ze met Maddy op de foto mogen voordat ze hun boek gaan betalen bij de kassa. Ik kan het hun niet kwalijk nemen dat ze haar zo geweldig vinden. Ze willen geloven dat het aanpassen van hun levensstijl hun hele leven kan veranderen – het werkte tenslotte ook voor haar.

‘Fijn dat je op me wacht,’ zeg ik en Noemies ogen verzachten achter haar bril met schildpadmontuur, haar cynische uitdruk-

king maakt heel even plaats voor warmte. ‘Ik weet dat dit niet jouw ideale vrijdagavond is.’

‘Aangezien ik vorige week vrijdag aan een cliënt moest uitleggen waarom ze geen coverstory kreeg in *Time Magazine*, kan ik zeggen dat dit een stuk beter is.’ Ze heeft nog steeds haar ‘pr-professional’-outfit aan: een smal toelopende pantalon, een blouse met made-liefjes en een blazer over haar arm. Lang, donker haar, gestijld en pluisvrij, want ze is niet Noemie als er ook maar één haar de verkeerde kant op springt. Ondertussen moet ik er in mijn corduroybroek, versleten Sleater-Kinney-t-shirt en zwarte spijkerjasje dat veel te warm is voor september uitzien alsof ik geen zon heb gezien sinds 1996. Geen vitamine D voor mij, dank je wel.

‘Daar kan ik het alleen maar mee eens zijn.’ Ik peuter aan mijn zilveren nagellak, een zenuwachtige gewoonte waar mijn nichtje dwars doorheen kijkt. ‘En hé, hoe langer we hier zijn, hoe langer ik kan doen alsof er niemand bij Wyatts housewarming is.’

Noemie trekt een gezicht op die bekende manier van haar, waarbij ik altijd twijfel of ik dat van haar heb of zij van mij. Noemie Cohen-Laurent is mijn enige nichtje en mijn beste vriendin. We zijn in dezelfde straat opgegroeid, naar dezelfde scholen gegaan en nu wonen we in hetzelfde huis, hoewel het haar huis is en ik haar een sterk gereduceerd bedrag voor de huur betaal.

We hebben allebei journalistiek gestudeerd, droomden allebei over hoe we de wereld gingen verbeteren en verhalen zouden vertellen die niemand anders vertelde. De economie floreerde en voordat we afstudeerden, had Noemie al een fulltimebaan bij de pr-organisatie waar ze stage had gelopen.

‘Ik gok zo dat dat betekent dat je hebt besloten om niet te gaan?’ vraagt ze.

‘Ik kan het niet. Jij kunt gaan als je wil, maar-’

Noemie onderbreekt me met een overtuigend schudden van haar hoofd. ‘Solidariteit, zuster. Wyatt Torres bestaat niet.’

Mijn schouders zakken van opluchting. Ik wil niet dat ze het gevoel heeft dat ze een kant moet kiezen, zelfs als er weinig kans is dat ze zijn kant zou kiezen. Maar toch, zij is de enige die weet wat er tussen ons gebeurd is een paar weken geleden. Eén fantastische nacht na jaren van smachten en verlangen, waarvan ik dacht dat het wederzijds was, afgaand op de wanhopige manier waarop zijn handen over mijn lichaam gleden toen we in bed vielen. Ik had hem geholpen met verhuizen naar zijn nieuwe appartement en we waren uitgeput en aangeschoten en het leek gewoon heel goed te passen, onze lichamen die tegen elkaar aan smolten op een natuurlijke, moeiteloze manier. Wyatts donkere haar verspreid over mijn buik, zijn gebruikte huid die huiverde waar ik hem aanraakte. De manier waarop hij zijn nagels in mijn rug zette alsof hij het niet kon verdragen me los te laten.

Maar toen kwam het appje: Kunnen we even praten? En later kwam de bekentenis dat hij nu geen serieuze relatie wilde. Ik was echt een relatiemeisje, zei hij. Hij vond onze vriendschap te belangrijk en hij wilde niet dat een van ons gekwetst zou worden.

Dus ik deed alsof ik niet gekwetst was.

‘We zouden een leuk stel zijn geweest,’ zeg ik stilletjes, terwijl ik een paar stapjes naar voren in de rij zet.

Noemie legt zachtjes een hand op mijn schouder. ‘Dat weet ik. Ik vind het heel naar voor je. We gaan er een leuke avond van maken, dat beloof ik. We gaan naar huis en bestellen veel te veel Indisch eten, want ik weet dat je het fijn vindt om nog vijf dagen restjes te eten. En dan kunnen we op Netflix naar mensen kijken die heel slechte beslissingen over vastgoed maken met partners die totaal niet bij ze passen.’

Eindelijk zijn we aan de beurt als een van de verkopers naar ons gebaart om naar voren te komen. Maddy’s glimlach is nauwelijks van haar gezicht verdwenen, wat heel indrukwekkend is na al die foto’s.

‘Hoi,’ zeg ik, terwijl ik mijn exemplaar met een bibberende hand naar voren schuif, wat een beetje gênant is. Ik heb pagina na pagina geschreven uit naam van deze vrouw, en nu ze recht voor me zit, krijg ik er bijna geen woord uit. Tot zover mijn master in communicatie.

‘Hallo daar!’ zegt ze vrolijk. ‘Welke naam mag ik noteren?’

‘Chandler. Chandler Cohen.’

Ze knijpt één oog dicht alsof ze zich iets probeert te herinneren. Ieder moment kan het belletje gaan rinkelen. We zullen lachen over het afrekenen met internettrollen in hoofdstuk vier en onze ogen rollen bij al het *people pleasen* dat ze vroeger deed, in detail vastgelegd in hoofdstuk zestien.

‘Hoe spel je dat?’

‘O, eh...’ stamel ik en opeens vliegen alle letters van het alfabet vliegensvlug uit mijn brein. ‘Chandler... Cohen?’ Maddy kijkt me verwachtingsvol en droogjes aan.

Nee. Dat is niet mogelijk, toch? Dat ze zich mijn naam niet eens herinnert na al dat heen-en-weergemail? Alle eisen die ze stelde?

‘Je kent Chandler niet...’ begint Noemie te zeggen, maar ik houd haar tegen met een por tegen haar ribben.

Oké, ik heb vooral gecommuniceerd met Maddy’s team... maar mijn naam stond op het contract. Op de proefversies. In de eindeloze e-mailgesprekken. Ik heb dit hele boek verdomme voor haar geschreven en ze heeft geen idee wie ik ben.

Ik mompel de letters een voor een, maar mijn zicht wordt troebel als ze met haar magentakleurige Sharpie over de titelpagina glijdt, een boekenlegger erin legt en het boek aan me teruggeeft als een doorgewinterde boekenschrijfster.

‘Dank je,’ stamel ik als Maddy ons gedag zwaait met een gezicht als een zonnestraal.

Zodra we veilig bij de graphicnovelafdeling staan, het verst van het podium af, adem ik lang en bibberig uit. Het is prima.

Dit is prima. Natuurlijk ging ze mij niet vragen om haar boek te signeren.

Háár boek.

Want dat is juist het hele punt van een ghostwriter – niemand hoort mij te zien of van mij te weten.

‘Je had haar moeten zeggen wie je bent,’ zegt Noemie met één hand om haar gewatteerde Kate Spade-tas geklemd en de andere om haar waterflesje, zo hard dat haar knokkels wit worden. ‘Ik wilde het doen, maar toen viel je me aan.’

‘Dat zou het alleen nog maar erger hebben gemaakt.’ Ik klem het boek dicht tegen me aan, want als ik dat niet doe, gooi ik het misschien dwars door de boekwinkel. ‘Misschien is ze niet zo goed met namen. Ze ontmoet erg veel mensen. Ik denk dat ze het gewoon heel druk heeft met... een *girlboss* zijn.’

‘Juist.’ Noemie is het er duidelijk niet mee eens. ‘Nou, ik ga haar ontfolgen.’ En om het te bewijzen pakt ze haar telefoon, maar dan ziet ze een berichtje op haar scherm. ‘Shit, mijn werk. Er is een verkeerde versie van een persbericht uitgegaan en de cliënt is woest. Misschien moet ik...’ Ze loopt weg en haar vingers vliegen over het scherm.

Zo nu en dan besef ik weer dat we maar twee jaar in leeftijd schelen, maar dat Noemies leven compleet anders is dan dat van mij. Toen ik vijf jaar geleden werd ontslagen bij *The Catch* en het uiteindelijk failliet ging omdat de concurrentie van *BuzzFeed*, *Vice* en *HuffPost* te groot was, kocht zij al een huis. Toen ik als freelancer met grote moeite artikelen over nieuwe lokale muzikanten en de evolutie van de binnenstad van Seattle verkocht, voerde zij gesprekken met prominente opdrachtgevers en bouwde ze al een behoorlijk pensioen op. Zij is 29, ik 31, maar het is bijna schokkend hoeveel beter zij is in volwassen zijn.

Maar twee jaar verschil en toch voelt het soms alsof ik haar nooit zal kunnen bijhouden.

‘Ga maar,’ zeg ik, terwijl ik met het boek tegen haar aan duw. ‘Ik snap het.’

Als ik tegen haar had gezegd dat ik haar nodig had, had ze waarschijnlijk een manier gevonden om mij op mijn gemak te stellen en tegelijkertijd haar cliënt tevreden te houden. Maar meestal, als werk en andere dingen strijden om Noemies aandacht, wint het werk.

‘Alleen als je het zeker weet,’ zegt ze. ‘Wil je thuis alvast wat lekkers te eten bestellen en een paar samosa’s bewaren voor als ik klaar ben?’

‘Misschien blijf ik nog wel even hier.’

Ze kijkt me ernstig aan, alsof ze denkt dat ik iets voor haar achterhoud. Zo keek ze ook naar me toen ik ontdekte dat *The Catch* al zijn personeel ging ontslaan. Mijn droombaan die me dwong een nieuwe droom te vinden.

‘Nome, het gaat *prima*,’ zeg ik met iets te veel nadruk, waardoor het eerder dreigend klinkt dan geruststellend.

Ze geeft me een stevige knuffel. ‘Ik ben trots op je,’ zegt ze. ‘Voor het geval ik het nog niet had gezegd.’ Dat heeft ze wel. Toen ik mijn proefversie inleverde, toen ik mijn correcties inleverde en op de dag dat het boek uitkwam, toen ze eerder weg moest voor haar werk en een hele doos vol bagels en donuts had achtergelaten op de ontbijttafel. ‘Je hebt een *bóék* geschreven. Twee eigenlijk en nog eentje onderweg. Laat haar dat niet van je afpakken.’

Ik kan bijna niet in woorden omschrijven hoeveel ik op dit moment van haar houd, dus ik knuffel haar terug en hoop dat ze het weet. Het is wel duidelijk dat ik vandaag niet zo goed ben met woorden.

Eén ding aan deze boekwinkel is geweldig: er is ook een bar. En ik haat het dat ik onderweg naar die bar visioenen krijg van Maddy die naast me gaat zitten. Dat ik haar een drankje aanbied en haar dan een grapje vertel dat alleen iemand zou snappen die

het boek heel goed kent. Ze zou schrikken, haar excuses aanbieden en me in geuren en kleuren vertellen hoe blij ze is met het boek. Ze zou daarmee bevestigen dat al die maanden van hard werken niet alleen om de commissie gingen, maar dat het echt belangrijk werk was.

Maar dit gaat helemaal niet om Maddy DeMarco.

Het gaat om mijn laatste restje zelfwaarde, gewikkeld in de lakens op Wyatts bed, in de salarisstroken die niet altijd op tijd komen, in de eenzame slaapkamer van het heerlijke huis van mijn nichtje dat ik nooit in mijn eentje zou kunnen betalen. Het gaat om het aanhoudende getik in mijn achterhoofd dat verdacht veel lijkt op een tikkende klok, waarbij ik me afvraag of ik de verkeerde carrière heb gekozen en of het te laat is om nog opnieuw te beginnen. Alsof ik zou weten waar ik zou moeten beginnen.

Iedere keer dat ik een stap vooruitdoe, ligt er iets op de loer wat me weer een paar meter terug zal smijten.

De twee barmannen lijken een nogal serieus gesprek te hebben, dus ik moet mijn keel schrapen om hun aandacht te krijgen. Ik bestel een cider die veel te zoet is en voordat ik Maddy's boek in mijn tas stop, maak ik het open en kijk ik op de titelpagina.

Als ik al niet bijna in de goot lag van wanhoop, gebeurt dat nu wel.

Voor Chandler Cone, staat er in roze inkt. Proost!

EMERALD CITY COMIC CON

8-10 SEPTEMBER

WASHINGTON STATE CONVENTION CENTRE

Ontmoet Finn Walsh, beter bekend als Oliver Huxley van *The Nocturnals!* We zijn verheugd dat we onze favoriete nerd weer op ECCC mogen verwelkomen.

Ontdek waar je hem dit weekend kunt zien:

PANEL:

Iedere held heeft het nodig:

bekenden, vrienden en sidekicks

Vrijdag 8 september, 18.00 uur, Zaal 3B

SIGNEREN:

Zaterdag 9 september, 16.00 uur, Hal c

Handtekening: \$75

Foto: \$125